

ARNOŠT VAŠÍČEK SETKÁNÍ S TAJEMNEM

MYSTERY
FILM

Obklíčení duchy | Šokující jasnovidci
| Pod knutou pověr | Ozvěny dávnověku | Uříkej nebo zemřeš |
Příliš podivné shody | Magická moc Měsíce

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
**SETKÁNÍ
S TAJEMNEM**

MYSTERY FILM

Ostrava 2010

Arnošt Vašíček: Setkání s tajemnem

Mystery Film, Ostrava 2010

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Výtiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2010

ISBN 978-80-87730-12-6

Obsah

OZVĚNY ZÁHROBÍ	7
Nespokojení zemřelí – Dědictví z onoho světa – Podivné záznamy	
PŘÍLIŠ REÁLNÉ PŘÍZRAKY	15
Děsivé útoky – Návštěvníci beze stop – Dozvuky dáv- ných bolestí – Vyrovnejme dluhy – Tajemní zachránci	
STRAŠIDELNÉ DOMY	29
Kroky z neznáma – Příliš temné jasno	
TUŠENÍ SMRTI.....	37
Předepsané parte – Okno do budoucnosti – Osudu neunikneš	
SEZNAMTE SE, JOE BLACK	43
Létající světlo	
VAROVNÝ HLAS SNŮ	47
Ničivé výbuchy – Noční výstrahy – Věčná inspirace	
UTÍKEJ, NEBO ZEMŘEŠ	54
Vnitřní hlas – Zachraň své děti – Záhadné výzvy	
NEOMYLNÉ VĚŠTBY	61
Orákulum s příchutí hrůzy – Osud na dlani	

PŘEDPOVĚZENÉ VRAŽDY	68
Jasnovidci v rolích detektivů – Pátrání po zmizelých tělech – Ojedinělý fenomén	
SPOJENÍ NA DÁLKU	76
Jsme stále spolu – Volání o pomoc – Poslové zkázy	
NÁVRATY Z ŘÍŠE MRTVÝCH.....	82
Odraz minulých životů – Znovu a znovu – Jsme strůj- ci svého osudu?	
OBKLÍČENÍ DUCHY	90
Tvrdé údery – Let nad propastí	
OZVĚNY DÁVNOVĚKU.....	97
Děsiví strážci hradu	
KLETBY A PROKLETÍ.....	101
Nositelé neštěstí	
ÚTOKY Z NEZNÁMA	105
Pod palbou	
MAGICKÁ MOC MĚSÍCE.....	109
Vražedný svit – Zázračný lék	
FASCINUJÍCÍ ZVÍŘATA.....	114
Věrnost až za hrob	
NA RUKOU ANDĚLŮ	117
Neuvěřitelné pády	
PŘÍLIŠ PODIVNÉ SHODY	122
Panoptikum nevysvětlitelného	

Ozvěny záhrobí

V roce 1991 byla na hřbitově v Moravském Berouně pohřbena Rozálie Bešťáková. Její život byl protkán nezlomnou vírou v Boha, ale zároveň i pevným přesvědčením o existenci duchů a tajemných sil. Narodila se slovenským osadníkům v Rumunsku. Do svých 45 let žila na samotě v hlubokých lesích, ušetřena jakýchkoli vymožeností civilizace. Neuměla číst ani psát a také po přestěhování na Moravu nic na svých způsobech nezměnila. Když umírala, slíbila svým dětem, že jim na vlastním pohřbu podá důkaz o posmrtném životě. A své slovo dodržela.

„Onoho dne bylo krásné letní počasí. Obloha byla jasná a svítilo slunce,“ vzpomíná jeden z vnuků Martin Schon. „Sotva jsme ale vešli do kostela, rozpoutala se prudká bouře a zuřila po celou mši. Světla sama od sebe zhasínala a znovu se rozsvěcela, obrazy na stěnách se začaly hýbat, ozývalo se jakési klepání a bouchání. Mikrofon vypověděl službu. S ukončením obřadu náhle ustalo i řádění hromů a blesků. Očekávali jsme, že vyjdeme do deště a nepohody, ale venku bylo vše tak, jako před pohřbem. Neviděli jsme žádný mrak. Obloha zářila. Vzduch byl čistý, ale nabitý podivným napětím.“

Jak se ukázalo později, bouřka se projevila pouze v kostele. Obyvatelé Moravského Berouna ji vůbec nezaznamenali a ani dodávka elektřiny nebyla ve městě přerušena. Další překvapení přišlo zpěť. Na fotografiích z pohřbu se objevuje zvláštní světelný efekt. Vypadá to, jako kdyby kolem pozůstalých prolétával podlouhlý

jasný obláček. A na dalším záběru nad hlavou faráře září podivný kruhový útvar. Je to aura duchovního, světelný jev vyvolaný ionizační ovzduší, anebo duše zemřelé, jak se domnívají příbuzní?

Podala Rozálie Bešťáková svým blízkým skutečně důkaz o posmrtném životě, anebo to byla pouze neuvěřitelná souhra náhod?

Podobnou otázku si musíme položit i při zkoumání výpovědi Oldřicha Klevety z Postřelkova.

„Manželčina teta byla velmi veselá žena. Při různých rodinných oslavách nám několikrát řekla, že až zemře, dá nám v kostele pravou nohou dvakrát znamení, jestliže posmrtný život existuje. Pochopitelně jsme to všichni brali jako žert. Když jednoho dne skutečně odešla a spočívala v rakvi před oltářem, svícen, který byl umístěn u její pravé nohy, se bez jakékoli příčiny převrátil a svíce zhasla. Tetin zeť svícen zase postavil a zapálil novou svíčku. Sotva dosedl zpět do lavice, svícen se převrhl podruhé. Nikdo z přítomných ho již nešel znovu postavit. Všichni, kteří jsme tetin výrok znali, jsme zůstali jako přimrazení a o smuteční hostině jsme svorně konstatovali, že teta svůj slib opravdu splnila.“

Událost pozorovalo několik desítek osob. O jejich věrohodnosti nelze pochybovat. Přesto zůstává jeden nevyřešený otazník. Shodily svícen u pravé nohy zesnulé opravdu síly z onoho světa, anebo to byla psychická energie účastníků pohřbu, kteří dobře věděli o slibu své mrtvé tety a usilovně na něj mysleli?

Nespokojení zemřelí

Říká se, že po smrti nám bude všechno jedno, ale jisté indicie naznačují, že i nebožtíci jsou někdy nespokojení s tím, jak se s nimi zachází, a dovedou svůj protest dát najevo.

Jedné noci ze soboty na neděli roku 1951 v Oravské Veselé spala sama ve svém pokoji tehdy patnáctiletá Marie Nováková. Najednou ucítila výrazný zápach spáleniny. Probudila se a u své postele uviděla stát souseda Michala Balcarčíka, kterému všich-

ni ve vsi přezdívali Oštoba. Byl oblečen pouze v podvlékacích kalhotách a v bílé plátěné košili. Na pravé straně hlavy měl spálené vlasy a obočí. Jeho tvář byla nezvykle šedá. Vylekanému děvčeti řekl: „To tys měla být mrtvá, ne já.“

„Dostala jsem hrozný strach. Vyskočila jsem z postele, přeběhla do vedlejšího pokoje a lehla si mezi rodiče. Maminka mě utěšovala, že se mi něco zdálo. Ráno jsem šla do kostela na mši a svěřila se svým kamarádkám, co jsem v noci viděla. Byla jsem přesvědčená, že soused Balcarčík je mrtvý. Také maminka vyprávěla lidem o mém neobvyklém prožitku. Nikdo tomu nevěřil. Balcarčík byl všeměl, opravoval, co se dalo. Po mši na něj zákazníci bouchali, aby si vyzvedli hotové náradí. Klepali na dveře i na okno, ale nikdo neotvíral. O kousek dál bydlely jeho dvě sestry, ty měly klíč. Přišly a chalupu odemkly. Soused ležel uvnitř na lůžku, byl oblečený přesně tak, jak jsem jej viděla v noci. A na pravé straně měl spálené vlasy a obočí.“

Proč se již nežijící muž zjevil děvčátku ze sousedství a obvinil je, že mělo být mrtvé místo něj?

Následné vyšetřování ukázalo, že do rodného domku Marie Novákové udeřil kulový blesk. Podle zřetelné stopy, lemované spáleninou a vyštípanými třískami, se jeho dráha dala naprosto přesně určit. Blesk nejprve prolétl těsně nad postelí Marušky a jako zázrakem ji nezranil. Pak přes půdu prošel do těsně přistavěné sousední chalupy, kde se komínem dostal dolů, rozbil kamna a Michala Balcarčíka, sedícího na lůžku naproti, zabil.

Jeden evangelický kněz mi popsal příběh zaznamenaný starším duchovním, po němž přebíral farnost. Udál se v malém městečku poblíž Prahy. Mezi členy tamní církve patřila i jedna stará zbožná žena, která – jako někteří jiní křesťané – měla výhrady proti pohřbu žehem. A tato zbožná babička si pro sebe na místním hřbitově udržovala předplacený hrob. Svého kněze nezapomněla důsledně zavázat k tomu, aby ji, až zemře, nenechal pohřbit jinak než do země a jinam než do jejího hrobu.

Po čase babička skutečně zemřela. Nastal však problém. Zařizování pohřbu se ujala její jediná žijící příbuzná z okolí. Ta však

s předplaceným hrobem měla zcela jiné záměry, a tak rozhodla, že babička bude navzdory poslední vůli zpopelněna a pohřbena v urnovém háji. Kněz se jí to snažil vymluvit a připomínal přání zesnulé i slib, který jí dal. Ale bylo to marné. Pohřeb se měl konat v pražském krematoriu.

„Na ten den nikdy nezapomenu. Jako by se záporná vůle zesnulé stařenky postavila mezi mne a ten obřad,“ konstatoval kněz.

Začalo to hned ráno. Vlakový spoj, který po léta jezdil vždy na čas, měl zpoždění jako nikdy. Když kněz konečně dorazil do Prahy, bylo již tak pozdě, že hromadnou dopravou neměl žádnou šanci stihnout obřad včas. Vzal si tedy taxi. Sotva však projeli několik ulic, vůz dostal defekt. Zoufalému duchovnímu se podařilo zastavit jiné auto a přesvědčit řidiče, aby jej do krematoria dovezl. Během jízdy se převlékal do taláru, aby zpoždění obřadu bylo co nejmenší. V krematoriích se vyhrazený čas posledního rozloučení neprodlužuje, a tím méně v krematoriích pražských. Konečně dorazili na místo. Udýchaný farář vešel do smuteční síně, kde před katafalkem již seděli smuteční hosté. Když dozněla úvodní hudební skladba a kněz vystoupil na kazatelnu, stačil pouze oslovit pozůstalé. Mechanismus katafalku se náhle z nevysvětlitelných důvodů dal do pohybu. Rakev zajela, opona se zatáhla a bylo po pohřbu.

V kanceláři krematoria se strhla bouře. Nešťastní zřízenci se zapřísahali, že nevědí, co se mohlo stát. Bylo kolem toho dost zmatku a zlé krve, ale zjistit příčinu předčasného odjezdu rakve ze scény se nepodařilo. Celá série podivných okolností však naznačuje, že nebožka o zpopelnění rozhodně nestála.

Se šokujícím příběhem přichází J. H. z Ročova. „Před pohřbem mého strýce měla moje maminka velmi živý sen. Zesnulý k ní přišel a naříkal, že ho velice bolí kolena. Maminka nám o tom vyprávěla a od té chvíle neměla stání. Odjeli jsme na pohřeb a tam maminka s hrůzou spatřila, že rakev je velmi malá. Důrazně trvala na jejím otevření. Zřízenci se bránili, ale pak v márnici truhlu otevřeli. Naskytl se nám ne zrovna vábný pohled. Nebožtík, který měřil téměř dva metry, byl do schrán-

ky posledního odpočinku opravdu natěsnán. Hlavu musel mít otočenou na stranu a pokrčená kolena. Navíc jak pohřební zřízení připevňovali víko, přibíli mu hřebíky i do kolen.“

Jednoho letního večera seděla u táboráku poblíž rodinné chaty Dagmar Coufalová z Olomouce. Spolu s manželem a patnáctiletým synem si vyprávěli a když se ozvala únava, šli spát.

„Po určité době mě vzbudil dost hlasitý hovor dvou žen. A já se náhle ocitla mezi nimi. Byly oblečeny v historických kostýmech tmavé barvy a jedna z nich držela v ruce košík s proviantem. Stály před velkými dřevěnými vraty, od nichž stoupalo široké mohutné schodiště. Hovořily podivně starobyklým jazykem. Jejich rozhovor přerušil příchod další ženy. Důstojným krokem se po schodech blížila postava jeptišky. Její řeholní hábit byl nezvyklý. Místo aby převzala připravený košík, obrátila se ke mně a podávala mi ruku. Zcela zblízka jsem viděla její velké, temné, smutné, a přitom jakoby prosící oči. Chtěla jsem uchopit nabízenou ruku, ale ona se mi náhle ztratila před očima. Byla jsem vzhůru. Podívala jsem se na hodinky, právě bila půlnoc. Hned ráno jsem svůj podivný zážitek vyprávěla manželovi. Řekl mi, že onu jeptišku mám právě nad sebou. Zprvu jsem jeho narážku nepochopila, až když zavolal syna, který spal v podkrovní, aby mi ukázal svůj nález. Syn přinesl na chatu v sáčku část lebky a kus holeně. Tyto lidské kosti našel ve výkopu plynovodu v historické části města na území bývalého kláštera. Svůj úlovek zařadil do sbírky zvířecích a rybích ostatků a řekl o něm jen tátovi. Usoudila jsem, že podivné znamení jeptišky mi chtělo naznačit, abych kosti vrátila, což jsme také udělali.“

Iva Sedlářová z Prahy popírá možnost komunikace s mrtvými. Domnívá se, že to, co někteří nazývají kontaktem se záhrobím, je ve skutečnosti náhodné zachycení myšlenek živých.

„Na jaře roku 1966 jsem měla sen. Viděla jsem hřbitov, který je od mého bydliště vzdálen pouze šest set metrů a kam jsem pravidelně chodívала k hrobům mého bratra a otce. Zdálo se mi, že se na tomto hřbitově pracuje. Živě jsem sledovala lžící bagru, jak hrábla do země, zdvihla zetlelou rakev vysoko nad

zem a dolů padaly kusy shnilých prken spolu s částmi kostry. Sen jsem si pamatovala velmi podrobně. Ráno jsem si jako realista řekla, že tento nezvyklý noční výjev vyvolalo špatné svědomí, protože jsem na hřbitově nebyla již několik dní, a slíbila jsem si, že se tam stavím hned odpoledne, až půjdu z práce. A tak se i stalo. Vystoupila jsem na stanici U Matěje v Praze 6 a šla směrem ke hřbitovu. Asi sto metrů před vchodem jsem zahlédla v trávníku lidskou lebku. To je z toho bagrování, řekla jsem si v duchu a hned jsem si uvědomila, že vybagrovaný hrob byl sen a toto je nezvratná skutečnost. Lebka byla šedivá, nazeleňalá, kolem očních důlků a na temeni ještě nesla stopy pobytu v zemi. Běžela jsem za hrobníkem, který lebku odnesl do márnice. Na vysvětlenou mi sdělil, že v noci nějací chuligáni přelezli hřbitovní zeď a vlámali se do jedné ze starých hrobek, snad aby našli něco cenného. Při této příležitosti se ztratily i části koster. Lebku buď odhodili, anebo jí cestou ze hřbitova vypadla. Nyní bych mohla tvrdit, že mě ten chudák zneuctěný nebožtík přišel ve snu požádat, abych se postarala o jeho ostatky. Ale myslím si, že pravda je jinde. Pachatelé, kteří do hrobky vnikli, jistě mysleli na to, co dělají, možná měli i strach, a jejich myšlenky a emoce se přenesly na vzdálenost oněch šesti set metrů do mého podvědomí a vyústily v sen o bagrování – tedy vyhlubování, otevírání hrobů a padání koster.“

Dědictví z onoho světa

Důkazy o komunikaci s mrtvými se hledají jen velmi obtížně. Za nejprůkaznější snad lze považovat případy, kdy se zesnulí pokusili pozůstalým předat důležité informace o dědictví, které by jinak zůstalo navždy ztracené.

Jaroslav Kretnauer z Bohumína žil sám se svou matkou. Když zemřela, našel v jejích věcech vkladní knížku se slušným obnosem. Výběr byl ovšem vázán na heslo a to Jaroslav Kretnauer neznal. Následující noc se mu jeho zesnulá maminka zjevila

ve snu a sdělila mu, že heslo zní Londýn. Věřit tomuto snu se nedalo. Stará paní nikdy v Londýně nebyla, neměla tam žádné příbuzné, ani jiným způsobem nebyla svázána s tímto městem. Nehovořila o něm, a nebyl tedy jediný rozumný důvod, proč by zvolila právě toto heslo. Jenže sen s naléhavou výzvou se opakoval. A tak Jaroslav Kretnauer do spořitelny přece jen šel a tam mu pokladní bez zaváhání na heslo Londýn celý obnos vyplatila.

Podobnou zkušenost má i Daniel Zigo z Prahy. Jako chlapec jezdil často navštěvovat svého strýce, který žil sám v rodinném domku. Byli opravdovými kamarády a strýček často sliboval, že pro Daniela něco má, ale nikdy se nezmínil, co to je. A pak přišla neobvyklá noc: „Probudila mě záře, která vystupovala ze zrcadla. Poznal jsem v něm tvář svého strýce a slyšel, jak mi říká: ‚Jdi a hledej. Je to ukryto v mé ložnici za obrázkem mé matky.‘

Ráno volali z nemocnice, že strýček zemřel. Jeli jsme pak s rodiči do jeho domku. Když jsem se šel podívat do ložnice, velice jsem se podivil, protože za zmíněným obrázkem jsem našel vkladní knížku, na níž bylo uloženo padesát tisíc korun. Pro mne, patnáctiletého kluka, to byl objev století a celé bohatství světa.“

Zdá se, jako kdyby si mrtví nechtěli nechat to, co připravili pro jiné. Někdy ovšem přicházejí se zprávou o dědictví s pořádným zpožděním. V roce 1930 zemřel v jedné z jihomoravských vesnic zednický mistr, který slušně vydělával na preferovaných stavbách východního Slovenska a Podkarpatské Rusi. Jeho žena postupně utratila společné úspory, pobírala jen malý důchod, a tak začala trpět bídou. Její nouze se zvýšila především za druhé světové války a tehdy, jedenáct let po smrti, se jí zemřelý manžel zjevil ve snu a prozradil, že v rohu stodoly, nahoře pod nosným trámem, jsou ukryty peníze. Sen se několikrát opakoval. Žena se svěčila příbuzným a požádala je, aby zeď v daném místě prohledali. Po rozebrání několika cihel se objevila plechová krabice a v ní slušná částka peněz na dožití.

Vždy se ale nemusí jednat o obrovské bohatství, které nutí zesnulé, aby se alespoň ve snu zjevíli pozůstalým.

Na Plzeňsku se při likvidaci stodoly plné slámy jeden hasič nadýchal kouře a po převozu do nemocnice zemřel. Jeho matce se onu noc zdál nesmírně živý sen. Viděla svého syna, jak jí říká: „Maminko, dnes ráno jsem si koupil boty. Jsou v garáži, tak je dej tátovi, já už je nebudu potřebovat.“ Byla z toho celá vyděšená. Ráno vstala a boty v garáži opravdu našla – byly ještě zabalené v krabici.

Podivné záznamy

Existence posmrtného života je snad vůbec nejstarší a nejvzrušivější záhadou, kterou se lidstvo zabývá. O její rozluštění se pokoušeli a pokoušejí nejen četní teologové, ale i mnozí špičkoví vědci a badatelé.

„Existuje-li osobnost i po tom, co nazýváme smrtí, pak je nasnadě učinit závěr, že ti, kteří opouštějí zemi, by rádi přicházeli do styku s těmi, které zde zanechali,“ řekl v rozhovoru pro noviny *Scientific American* v roce 1920 Thomas Alva Edison a zároveň přiznal, že se pokouší sestrojít přístroj pro komunikaci s mrtvými. Jemu samotnému se sice vývoj takového zařízení nezdařil, ale zato z jiných koutů světa přišly v druhé polovině minulého století zajímavé zprávy. Švédský hudebník a filmový producent Friedrich Jürgenson při natáčení ptačího zpěvu zachytil na magnetofon hlasy, které tvrdily, že patří jeho zemřelým příbuzným a přátelům. Ředitel Státního ústavu pro parapsychologii ve Freiburgu profesor Hans Bender sestavil tým renomovaných vědců, s nímž učinil podivný objev. Na nové páse přicházející přímo z továrny, kterou nechal proběhnout běžnou snímací hlavou, byla slyšet srozumitelná slova pronášená lidskými hlasy. Původ těchto hlasů se nepodařilo vysvětlit. V jednom z nich však Bender poznal hlas své zemřelé matky. Další lovci zvuků ze světa věčného ticha tvrdí, že úspěšné nahrávky lze docílit především tím, že před každým zaznamenáváním namluvíme na pásek datum, přesný čas a otázky pro některý